Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 77.354 van 2 december 1998

A. 70.275/VI-14.299

In zake : **BASTIN** Jean,
rue Gurhaumont 2
6880 Jehonville,

tegen :

1. **het Waals Gewest**, vertegenwoordigd door zijn Regering,
2. **de Belgische Staat,** vertegenwoordigd door de Minister van Vervoer.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 12 augustus 1996 ingediende verzoekschrift waarbij Jean BASTIN de nietigverklaring vordert van "de beslissing die op 17 juni 1996 is genomen door de verwerende partij (de Waalse Regering vertegenwoordigd door de Minister van Ruimtelijke Ordening, Uitrusting en Vervoer) met betrekking tot zijn erkenning";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer DEROUAUX, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 december 1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 5 juni 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 september 1998;

Gehoord het verslag van de heer HANSE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. VAN HOOREBEKE, loco Mr. MAUSSION, advocaat, die voor de eerste verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer DEROUAUX, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Op 19 maart 1985 wordt het bedrijf van Jean BASTIN, aannemer van openbare en particuliere werken, erkend als een bedrijf klasse 3 (opdrachten waarvan het bedrag onder de 13.000.000 fr. ligt), in de subcategorieën C2 (watervoorziening en leggen van allerhande leidingen) en C6 (leggen van kabels in sleuven) voor de uitvoering van openbare werken, overeenkomstig

de besluitwet van 3 februari 1947, de artikelen 6, 7 en 8 van het koninklijk besluit van 9 augustus 1982 en de artikelen 1 en 2 van het ministerieel besluit van 13 augustus 1982. Die erkenning wordt geregistreerd onder nr. 13.566.

2. Met de inwerkingtreding van de wet van 20 maart 1991 houdende regeling van de erkenning van aannemers van werken wordt, met toepassing van de overgangsregeling waarin artikel 24 voorziet, ook een algemene herzieningsprocedure ingevoerd die geregeld is in artikel 18 van het koninklijk besluit van 26 september 1991 tot vaststelling van bepaalde toepassingsmaatregelen van de wet van 20 maart 1991 houdende regeling van de erkenning van aannemers van werken.

3. Een eerste herziening van de erkenning van het bedrijf van verzoeker leidt ertoe dat hij bij een brief van 4 januari 1994 ervan op de hoogte wordt gesteld dat hij voortaan erkend is als een bedrijf klasse 1 (werken tot 5.500.000 frank), subcategorieën C2 en C6.
Op beroep van verzoeker is die beslissing bij arrest nr. 55.379 van 25 september 1995 vernietigd wegens onbevoegdheid van de federale minister, steller van de handeling.

4. Bij een aangetekende brief van 22 november 1995 met het briefhoofd van de Commissie voor erkenning der aannemers van werken en ondertekend als volgt "Voor de voorzitter : de plaatsvervangende secretaris, adjunct-adviseur", wordt verzoeker verzocht om, rekening houdend met de inwerkingtreding, op 1 november 1991, van de wet van 20 maart 1991 en met de daaruit voortvloeiende opheffing van de regelgeving krachtens welke zijn erkenning was verkregen op 19 maart

1985, de inlichtingen en stukken toe te sturen die op de als bijlage ingesloten lijst zijn vermeld. Zijn aandacht wordt erop gevestigd dat zijn erkenning vervalt indien hij niet binnen acht weken gevolg geeft aan die brief.

5. Naar aanleiding van dat verzoek start een briefwisseling waarin verzoeker driemaal stelt dat noch de erkenningscommissie noch het nationaal ministerie van Verkeerswezen en Infrastructuur bevoegd is om te vragen dat een nieuw dossier voor de aanvraag van een erkenning wordt ingediend.

De plaatsvervangende secretaris van de erkenningscommissie, die handelt "Voor de voorzitter", geeft telkens een antwoord en vermeldt telkens dat de termijn van acht weken blijft lopen.

6. Op 6 februari 1996 stelt de erkennings-commissie in een advies dat gegrond is op de ontstentenis van een dossier "de Waalse Minister van Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer voor de erkenning van de heer Jean BASTIN te laten vervallen".

7. Bij een brief van 21 februari 1996, die getekend is door de voorzitter van de erkenningscommissie en die op 22 februari bij de post aangetekend is verstuurd, wordt dit voorstel ter kennis gebracht van verzoeker, met vermelding van de mogelijkheid dat hij eventueel een bezwaarschrift kan indienen en van de wijze waarop hij dat kan doen.

8. Bij een op 11 maart 1996 ter post aangetekende brief d.d. 7 maart 1996, gericht aan de voorzitter van de erkenningscommissie, voert verzoeker aan dat niet is aangetoond dat hij niet de voorwaarden vervult om zijn erkenningsnummer te behouden, waarbij hij onder meer de handtekening op de brief van

21 februari 1996 betwist, alsook de bevoegdheid van de Minister-President van het Waals Gewest om de erkenning van de aannemers van werken in te trekken of toe te kennen.
In bijkomende orde vraagt hij een kopie van de stukken waarnaar in de brief van 21 februari 1996 wordt verwezen.

9. Bij een brief van 25 maart 1996 meldt de voorzitter van de erkenningscommissie ontvangst van de brief van 7 maart, die hij uitdrukkelijk interpreteert als een "verzoek tot herziening van het eerste advies waarbij wordt voorgesteld de vergunning te laten vervallen, uitgebracht door de erkenningscommissie tijdens haar vergadering van 06-02-96", bezorgt hij de gevraagde kopieën van de stukken en vraagt hij verzoeker hem te laten weten of hij gehoord wenst te worden.

In zijn brief van 4 april vraagt verzoeker niet om gehoord te worden.

10. Op 30 april 1996 stelt de erkenningscommissie vast dat verzoeker geen enkel dossier heeft ingediend en handhaaft zij haar eerste advies, waarin zij voorstelt erkenning nr. 13.566 te laten vervallen.

11. Bij een gemotiveerd besluit van 17 juni 1996 beslist de Waalse Minister van Ruimtelijke Ordening, Uitrusting en Vervoer dat erkenning nr. 13.566 vervallen is.
Die beslissing, die de bestreden handeling is, wordt bij een aangetekende brief van 3 juli 1996 ter kennis van verzoeker gebracht.

Overwegende dat verzoeker bij zijn brief van 18 november 1998 vraagt dat de zaak wordt doorverwezen

naar de algemene rol, gezien de klachten die hij heeft ingediend bij de procureur des Konings te Brussel, waarbij hij de valse handtekening van de brief van 21 februari 1996 aan de kaak stelt;

Overwegende dat verzoeker een eerste klacht om die reden heeft ingediend op 5 februari 1998; dat de heer DUPLAT, voorzitter van de erkenningscommissie, op 3 juni 1998 "uitdrukkelijk" heeft erkend dat de handtekening onderaan de brief van 21 februari 1996 zijn handtekening was; dat de klacht van verzoeker op 8 juni 1998 geseponeerd is; dat verzoeker op 15 september 1998 opnieuw naar de procureur des Konings te Brussel heeft geschreven om, zonder dat enig nieuw feitelijk gegeven zich had voorgedaan, de seponeringsbeslissing aan te vechten; dat de procureur des Konings te Brussel bij een brief van 13 oktober 1998 de Raad van State heeft meegedeeld dat die brief van 15 september 1998 "niets afdeed aan de seponeringsbeslissing die (zijn) ambt op 8 juni 1998 had getroffen";

Overwegende dat een nieuwe klacht, ingediend zonder dat wederom enig nieuw feitelijk gegeven zich had voorgedaan, niet tot gevolg mag hebben dat dit proces nogmaals onnodig vertraging oploopt, daar het anders nooit zijn beslag zal krijgen;

Overwegende bovendien dat, zelfs in de veronderstelling dat de brief van 21 februari 1996 niet door de heer DUPLAT is getekend, quod non, die omstandigheid verzoeker geenszins schade zou hebben berokkend, daar hem integendeel in die brief wordt meegedeeld dat hij in beroep kon gaan tegen het eerste voorstel, van welk beroep verzoeker bewust geen gebruik heeft willen maken, net zo min als van de mogelijkheid om te vragen dat hij door de commissie zou worden gehoord; dat het resultaat van die nieuwe klacht

bijgevolg geen invloed heeft op het onderhavige beroep en met deze klacht, overeenkomstig artikel 51, vierde lid, van de procedureregeling, geen rekening hoeft te worden gehouden;

Overwegende dat verzoeker in zijn eerste drie middelen aanvoert dat de erkenningscommissie onregelmatig was samengesteld tijdens haar vergadering van 30 april 1996, en dat artikel 13 van de wet van 20 maart 1991 houdende regeling van de erkenning van aannemers van werken, gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 19 september 1994 tot wijziging van de genoemde wet van 20 maart 1991, geschonden is;

Overwegende dat het administratief dossier aantoont dat de commissie tijdens haar zitting van 30 april 1996 voor het uitbrengen van het definitieve advies samengesteld was zoals voorgeschreven door het genoemde artikel 13 van de wet van 20 maart 1991; dat de middelen feitelijke grondslag missen;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan de "schending van artikel 3, tweede lid, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen"; dat hij de verwijzing naar de bestreden handeling betreffende het verzoek tot herziening aanvecht, een verzoek waarvan hij ontkent dat hij het bij brief van 7 maart 1996 heeft ingediend;

Overwegende dat de verwerende partij, door de brief van 7 maart 1996 te beschouwen als een verzoek tot herziening, aan deze brief het voor verzoeker enige mogelijke nuttige gevolg heeft gegeven; dat laatstgenoemde er bijgevolg geen belang bij heeft dat middel op te werpen;

Overwegende dat het vijfde, het zesde en het zevende middel door verzoeker zijn ontleend aan de schending van artikel 18 van de wet van 20 maart 1991, respectievelijk van § 3, 2°, § 3, 3°, en § 4; dat hij aanvoert dat niet is nagegaan of er sprake is van de gevallen genoemd in de in het middel genoemde bepaling, waarin de erkenningscommissie de individuele herziening van zijn erkenning kan voorstellen : verlies van nationaliteit, schrapping uit het handels- of beroeps-register, staat van faillissement of vereffening, gerechtelijk akkoord of soortgelijke toestand, verlies van technische bekwaamheid, daling van financiële en economische draagkracht, verzaking van sociale en fiscale verplichtingen, wijziging van de rechts-persoonlijkheid of de rechtsvorm, stopzetting, wijziging, uitbreiding of overdracht van de activiteiten;

Overwegende dat de bepalingen van artikel 18 die in het middel worden genoemd allemaal betrekking hebben op gevallen van individuele herziening van de erkenning en daardoor niets van doen hebben met en niet van toepassing zijn op het onderhavige geval, dat te maken heeft met een algemene herziening waarin artikel 24 van de wet van 20 maart 1991 voorziet; dat de middelen niet gegrond zijn;

Overwegende dat verzoeker voorts de schending aanvoert van artikel 24 van de wet van 20 maart 1991 doordat, achtste middel, die bepaling geen enkele procedure in het leven roept die een verplichte herziening van erkenning nr. 13.566 mogelijk maakt, en doordat, tiende middel, het tweede lid van die bepaling een regel bevat luidens welke de erkenningen die zijn toegekend op basis van de vroegere regelgeving gelijkwaardig zijn, en die niet toelaat te beslissen dat erkenning nr. 13.566 vervallen was;

Overwegende dat artikel 24 van de wet van 20 maart 1991 bij wijze van overgangsmaatregel bepaalt dat, voor de op 1 november 1991 erkende aannemers, de rechtsgevolgen van de erkenning verkregen in het vorige stelsel, blijven gelden tot het tijdstip waarop hun toestand zou worden herzien overeenkomstig de door de Koning vastgestelde nadere regels en binnen de door de Koning bepaald termijnen; dat het geen twijfel lijdt dat dit artikel een algemene herziening beoogt van de erkenningen die onder het vorige stelsel zijn toegekend, een herziening waarvan de nadere regels en de procedure zijn vastgesteld bij artikel 18 van het koninklijk besluit van 26 september 1991; dat het de taak was van de erkenningscommissie om de nodige informatie in te winnen en het dossier samen te stellen, en vervolgens een advies uit te brengen; dat de commissie, gezien de herhaalde weigering van verzoeker om een dossier in te dienen, wel moest vaststellen dat de herzieningsprocedure niet kon leiden tot de toekenning van een nieuw erkenningsgetuigschrift; dat de koppige weigering van verzoeker om het in geval van herziening verplichte dossier in te dienen, geen beletsel kon vormen voor de herziening waarin de wet voorziet, wat zou leiden tot een verlenging voor onbepaalde duur van zijn vroegere erkenning; dat de enige oplossing er bijgevolg in bestond vast te stellen dat de erkenning vervallen was; dat de middelen niet gegrond zijn;

Overwegende dat verzoeker een negende middel ontleent aan de "schending van artikel 18, § 5, van de wet van 20 maart 1991"; dat hij aanvoert dat "het definitieve advies van de commissie van 30 april 1996 hem nooit bij een aangetekende brief ter kennis is gebracht", zodat hij niet de mogelijkheid heeft gehad door de commissie te worden gehoord; dat hij daaruit afleidt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn;

Overwegende dat het advies van de commissie bij aangetekende brief van 21 februari 1996 ter kennis van verzoeker is gebracht en dat hem tweemaal verzocht is te laten weten of hij gehoord wenste te worden; dat het middel bijgevolg niet ter zake dienend is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op twee december 1900 achtennegentig door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

P. HARMEL. **Ch.-L. CLOSSET.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**